

W. H. 1898
Gen. 1898

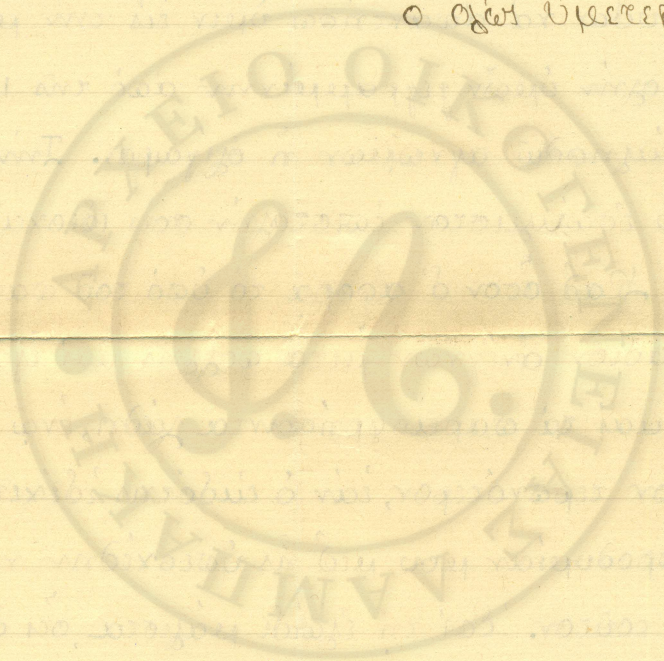
Don

1894

Δωδεύδω τὰ ἀπαρτήσω ὑμῖν εἰς τὴν μόλις σήμερον ἀφειδίσαν
 ἐπιστολὴν ὑμῶν γεγραμμένην ἀπὸ τοῦ 15^{ου} ἡγόντος, φοβούμενος
 μὴ ἐμνησθῶ ἀγνώμων ἢ ὀλίγωρος. Τὴν πρὸς τὴν κ. Ἀνναν Ἀντων-
 νιάδου ἐσώμειστον ἐπιστολὴν σου ἰδιοκράτης παρίδωκα αὐθημερόν
 αὐτῇ. Καὶ ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δ. Ἀβουσεγγι ἐμδοθέν
 φυλλάδιον ἀνέγνω μετὰ σοφῆς καὶ ἐγὼ χύσας διὰ τὴν ἀσυναρτη-
 σίαν καὶ τὰ παρυσφρήσσοντα χροῖα, ἐνῶ ἦτον δυνατόν τὰ ματαστῇ
 τὸ ἔργον τερατότερον, εἰάν ὁ ἐμδοτής ἐδέχεται τὰ ἀμείψῃ κατ' ἐλάχιστον
 τὴν προθυμίαν μου μεθ' ἧς ὑπεσχίθη τὰ ἐργασθῶ πρὸς τοὺς βυσσόν
 αὐτοῦ τοῦτον. Ἐπὶ τῇ ἐλαδίᾳ μάλιστα, οὗ δὲν δα ἤρκετο ἐν τόσῳ μνη-
 ποσόν, τὸ ὅσοιόν τοῦ ἐλήτησα διὰ τὰς ματαστροφύσας ἀνάγκας μου,
 ἐξημεροχούθησα ἐργαζόμενος ἐπὶ μίαν οἰκούμενην ἑβδομάδα· ἀλλ' αἴφην
 ἡμέραν εἰς ἀμειβάτω παρ' αὐτοῦ τὸ ἐξὸς ἐπιστόλιον. Κύριε Μπασιλῆ
 αἰ σταματήσῃ ἡ ἐργασία, διότι ἐγὼ δὲν ἡμεροῶ τὰ σοι δώσω τίποτε
 διὰ τὸ φυλλάδιον, εἰς τὸ μόνον μανὲν μνηρὸν δῶρον, ἂν ἐπιτύχῃ! ! !
 Τότε μάλιστα, ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν ὑπόδειξιν καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος τῆς
 Μητροπόλεως κ. Παύλος, μετέβη παρ' αὐτῷ καὶ ἔδωκα τὴν ἐργασίαν
 μου παραπονούμενος διὰ τὴν ἀστασίαν τοῦ πατρὸς Παροδίου, ὅ-
 σις μὲν ἡνάγκασε τὰ χάσω τόσας ὥρας καὶ τόσῃ μετάνῃ διαμέναι.

Τὸ ποίημα τοῦ κ. Μισσηλίδου συνεργάτου ἐν "Προόδου" καὶ
τοῦ ἐν Χαλκιδεῖα διδασκάλου δὲ προσπαθήσω, ὅσον δύναμαι νὰ τὰ γράβω
καὶ ἀποστείλω ὡς ποικίλ· τὸ δὲ ἐμὸν, ἂν καὶ δι' ἀνασπουρίτητα πρὸς τὴν
ἐκδομίαν μου, ἐπειδὴ ἐγύλασα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου αἱ ἐνδύμιον ἐκ
πρὸς ὑμῶν γλωσσεῖας μου ἀντιγράψας σοὶ ἀποστέλλω καὶ πάλιν καὶ σοὶ
εὐχόμεναι πάντοτε εἶναι εὐδαιμονίαν· εὐχαβαὶ δὲ ὑμῶν ὑποβάλλω καὶ
τοὺς ἀσπασμοὺς ἡμῶν πρὸς τὴν Πνεύματι κυρίαν Εὐδαλίαν.

Διατελῶ μετ' ἐξειδικασμένης ὑποσχέσεως καὶ ἀγάπης
ὁ οὗτος ὑμῖν ἄνθρωπος Δ. Μοραλίδης.

Τῷ διασημῷ καὶ διασέβῳ Χριστιανογόνῳ Γ. Παπαϊωάννῃ.

Τοῦ ἔξιμῳ ἀνδρὶ φιλέτημος ἡδεῖα
Τὴν ὥδε σε ὠδήγησε τοῦ ἔαρος εὐδία,
Πῶς ἦδελον τυχερήμερον τὸ μέγος σου ῥ' αἰούω,
καὶ τὰς χορδαὶς τῆς γύρας σου αἰῶνα γὰρ υφούω.
Πῶς ἦδελον ἐντοῖς τοῦ πρώτου μας αἰῶνος,
τῶν θοβεραῶν μας διωγμῶν τῶν εὐγενῶν ἀχώνων,
τὸ ἄσπερον σου γὰρ ἦνουν τὸ πάλαι αἰσθημάτων,
ἔνθα καὶ οἱ σῶζοντα μαρτυρικῶν αἱμάτων.
Πῶς ἦδελον γὰρ σ' ἦνουν ἐπὶ τοῦ Πάγου πάλιν,
ἀλλὰ εἰς ἄλλα χρόνια μας ἢ εἰς ἐσπερήν μας ἄλγιν.
Ἡ γόνιμά σου ἡρώς με γέρει ὡς μεγαλῖα,
καὶ δημοτῶν πᾶσι ἐν τῷ ἐν σὺν καὶ δουλείᾳ.
Εἰς τὴν ἐν φιλικότητι μας παρὶς, ὅτι ζῶμεν
καὶ ὡς νεοὶ τὴν ἐν ζωῇ ἐξέρεται προσδοκῶμεν
Μὰς ὡς ἔλασε ἡ χιμερὶα μᾶς ὡς δανε τὸ χιόνι
ἀγνώριστοι γενῆμα με δὴν τὸ ὑπὲρ σου γόνι.
Θερμὰ εὐχαριστήρια με δάμνυς Συμεῖνα
χαρᾶς, εἰς τὴν βασιλίσσαν εἰσεὶ καὶ δαδὸ μέγα,
διότι ἐν βασιμῶν τοῦ δα προσυνῶς.
τὰ τρία με δοχάτρια καὶ δὲ εὐγνωμονῶσι.
Τῇ διδοῦσαι εὐχομαι τὴν δόξαν ῥ' ἀσπασμένη.
Ἀντὶ δ' αἰσίων τοῦ Χριστοῦ τὴν πᾶσι ῥ' ἀσπασμένη.

Εὐτὰ μὲν ἀνάυτορα τῆς φήμης μας παρίδες,
ἐν οἷς ἀνάσσει ἡ χαρὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος,
εἶδε τὴν εὐδοχίαν τοῦ ὁ Θεοῦ ἔδωκεν ἡ ἀποδείξι,
καὶ δερμεχορὸν ἡμῶν αἰῶνα ἡ ἀνατίξι.
Πυρὶν καὶ γύνων αὐτὰ τῆς δόξης καὶ ἀποδείξεων
καὶ ἄλλα τῶν διηγουμένων τοῦ ἔθνους μας ἀγώνων.